

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΔΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Σε τρεις ιστορικές ομιλίες του αιδίδιμου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος οι οποίες ως αμετάθετες ιερές παρακαταθήκες αποτελούν την «εύλαλη φωνή της ιστορίας» και την - ίσως ενοχλητική - ακοίμητη συνείδηση για την Ορθόδοξη εν Ρωσία Εκκλησία, ο Φαναριώτης Ιεράρχης ορθοτομεί «λόγον Αληθείας» και επιστηρίζει «όρια α έθεντο οι πατέρες» σε μια εποχή που το εκκοσμικευμένο εκκλησιαστικό φρόνημα, ο ενταφιασμός της ιστορικής αληθείας και της κανονικής ιεραρχικής τάξεως, καθώς και η τυραννική καταδυνάστευση της «αλαζονείας των αριθμών» ενίων αποπειρώνται να θέσουν σε κίνδυνο την ενότητα των πανορθόδοξων.

Ίσως ο αναγνώστης του παρόντος κειμένου αναμένει περιέργως να αναγνώσει παρακάτω κάποιες «πολεμικού» περιεχομένου και ύφους ιστορικές ομιλίες του περισπουδάστου και χαρισματικού αιδίδιμου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος εναντίον των αδελφών Ορθοδόξων Ρώσων ή μάλλον της εν Ρωσία Ορθοδόξου Εκκλησίας. Τουναντίον, ο περινούστατος και εμφιλόσοφος φαναριώτης ιεράρχης σε τρεις - σχετικά σύντομες - επετειακού χαρακτήρος ομιλίες του υπογραμμίζει τα θεολογικώς, εκκλησιολογικώς και ιστορικώς αυτονόητα προς την θυγατέρα εν Ρωσία Ορθόδοξη Εκκλησία και στην ηγεσία αυτής, η οποία δυστυχώς στην μετακομμουνιστική περίοδο της εκ της τέφρας ανατάσεώς της λησμονεί εσκεμμένως ή προφασίζεται ότι λησμονεί όσα η Θεία Πρόνοια και η αδέκαστη και απροσωπόληπτη ιστορία όρισαν προνομιακώς υπέρ της Πρωτοκλήτου, Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Εσταυρωμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, ήτοι υπέρ του μαρτυρικώς καθαγιασμένου Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Οι λόγοι του Θεοφωτίστου και χάριτι Θεία εμπνευσμένου αιδίδιμου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος είναι περισσότερο παρά ποτέ επίκαιρα διδακτικοί και νουθετήριοι προς την θυγατέρα εν Ρωσία Ορθόδοξη Εκκλησία και την ηγεσία αυτής, η οποία σε πλείστες των περιπτώσεων αποκαλύπτει ότι προθύμως θα αντικαθιστούσε το «ράσο της διακονίας» με τον «αυτοκρατορικό σάκκο» της πολιτικής κοσμικής εξουσίας επικαλουμένη σχεδόν ανουσίως μονότονα την «φενάκη των αριθμών και του πολυπληθούς ποιμνίου». Όντως πτωτική κατάσταση εκκοσμικευμένου Βατικάνειου φρονήματος.

Τα αρετοκτόνα πάθη της εξουσίας του πλούτου, της ματαιοδοξίας και κενοδοξίας, της μωροφιλοδοξίας, της ανοίκειας και αντικκκλησιολογικής ανατροπής ορίων «α έθεντο οι πατέρες ημών», της ρηχής και κακόγουστης - έως και άκρως αντιαισθητικής - επιδείξεως κοσμικής δυνάμεως δεν αποτελούν «ίδιον γνώρισμα» μόνον των πολιτικών αρχόντων αλλά πλειστάκις, δυστυχώς, και των εκκλησιαστικών προσώπων όταν το διαβρωτικό αλλότριο εκκοσμικευμένο φρόνημα ενθρονίζεται εν τη καρδία και τω νοΐ ενίων εκκλησιαστικών ανδρών, οι οποίοι εμφορούνται με το «βατικάνειο πνεύμα» και όχι με το γνήσιο εκκλησιαστικό ορθόδοξο φρόνημα, πλανώντες και πλανώμενοι «εαυτούς και αλλήλους», ως τραγικότερα συμβαίνει στην μετά το 1990 εκκλησιαστική ηγεσία της εν Ρωσία θυγατρός Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Οι τρεις ομιλίες του αιδίδιμου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος Μελίτωνος εκφωνήθηκαν κατά την περίοδο του κομμουνιστικού καθεστώτος, όταν η θυγάτηρ εν Ρωσία Ορθόδοξη Εκκλησία τελούσε «εν διωγμώ» και συγκεκριμένα: α) Στο καθεδρικό ναό Μόσχας την 9η Μαΐου 1976, Κυριακή των Μυροφόρων, β) Ως προσφώνηση κατά τον εορτασμό της εξηκονταετίας του Πατριαρχείου Μόσχας, την 27η Μαΐου του 1978, και γ) Ως αντιφώνηση κατά τον αυτό εορτασμό στον καθεδρικό ναό Μόσχας, την 28η Μαΐου 1978.

Ο ακατάβλητος και ασυμβίβαστος υπέρμαχος των δικαίων του μαρτυρικός καθαγιασμένος Οικουμενικός Πατριαρχεῖος Γέρον Χαλκηδόνος Μελίτων απευθύνεται προς την εν Ρωσία Ορθόδοξη Εκκλησία, την οποία αποκαλεί και ορθώς ως «θυγατέρα Εκκλησία» με λόγο ιστορικής αληθείας και κανονικής τάξεως υπομιμνήσκοντας τα αυτονόητα για τους έχοντες «ασθενική ιστορική μνήμη» ομοδόξους ρώσους ρασοφόρους, αναφέροντας χαρακτηριστικά: «οι προπάτορές σας, εκεί, εις την Κωνσταντινούπολιν, εις την αυλήν της Αγίας του Χριστού Μεγάλης Εκκλησίας, το πρώτον ήκουσαν το κήρυγμα της Αναστάσεως του Χριστού, εκεί πρώτον ήναψαν ακολούθως το φως της Πασχαλίου Ορθοδόξου Πίστεως εις όλην την Ρωσίαν.

Και επανερχόμεθα σήμερον, διά μίαν ακόμη φοράν, εν τη πασχαλίω ταύτη εποχή, να επιβεβαιώσωμεν τον άγιον και άρρηκτον εν τω Αναστάντι Χριστώ δεσμόν της Μητρος Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως προς την προσφιλεστάτην θυγατέρα αυτής αγιωτάτην Εκκλησίαν της Ρωσσίας. Και όχι μόνον τούτο, αλλά, και να διαβουλευθώμεν μετ' αυτής περί του προσφορωτέρου τρόπου, κατά τον οποίον ως Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, θα δώσωμεν πειστικήν μαρτυρίαν της Αναστάσεως του Κυρίου ημών εις τον σύγχρονον κόσμον».

Το διαχρονικό και αδιαπραγμάτευτο μήνυμα του πανσέπτου και μαρτυρικού Οικουμενικού Πατριαρχείου προ τον άπαντα κόσμον είναι το σταυραναστάσιμο γεγονός της εν Χριστώ σωτηρίας. Τούτο το σωτηριολογικό και εσχατολογικό μήνυμα λιτανεύει η Πρωτόθρονος και Πρωτεύθυνος Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία προς κάθε τοπική Ορθόδοξη Εκκλησία κα προς την θυγατέρα αυτής εν Ρωσία Ορθόδοξη Εκκλησία.

Ο αιδίδιμος Χαλκηδόνος Μελίτων διατυπώνει λόγο βαθύτατα θεολογικό και σωτηριολογικό, υπεύθυνο και ελπιδοφόρο, αντικοσμικό και λίαν εκκλησιολογικό, υπογραμμίζοντας μετ' εμφάσεως την ιερά αποστολή και το αδαπάνητο χρέος της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον άνθρωπο και τον κόσμον άπαντα, αναφέροντας ότι: «ως Ορθόδοξος Εκκλησία είμεθα ο Νικόδημος, ο μη δειλιών να παραλάβη από τους σταυρωτάς και από τους Ποντίους Πιλάτους το Σώμα του Ιησού. Είμεθα η Εκκλησία, η οποία αποκαθηλώνει από του Σταυρού το Σώμα του Ιησού - είμεθα ο Νικόδημος, που προσφέρει τον τάφον μέσα εις την άνοιξιν διά να ετοιμάση την Ανάστασιν. Δεν είμεθα θεαταί, ούτε είμεθα ιστορικοί ερευνηταί του Πάθους και της Αναστάσεως του Χριστού. Είμεθα υπαρξιακοί συμπορευόμενοι μετ' αυτού εν τω Πάθει και τη Αναστάσει... τούτο είναι το μήνυμα του Οικουμενικού Πατριαρχείου προς την Αγιωτάτην Εκκλησίαν της Ρωσσίας. Τούτο είναι το μήνυμα του Οικουμενικού Πατριαρχείου προς άπάσας τας ανά τον κόσμον τοπικάς Ορθοδόξους Αυτοκεφάλους Εκκλησίας...

Όχι μόνον προς την Αγιωτάτην Εκκλησίαν της Ρωσσίας, αλλά και προς άπαντα τον Ρωσσικόν λαόν, ως Μήτηρ Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως, Μήτηρ Εκκλησία των

Πατέρων αυτού του λαού, φέρομεν προς αυτόν, το πασχάλιον μήνυμα: Ειρήνη και χαρά. Χαρά εν ειρήνη. Ειρηνή πάσι από του Οικουμενικού Πατριαρχείου».

Πόσο επίκαιρος και ουσιαστικός αποδεικνύεται εν τοις πράγμασιν ο λόγος του ενσόφου Φαναριώτου Ιεράρχου, εάν αναλογισθεί κάποιος τις ενίοτε ανειρηνικές, αφιλάδελφες και «ψυχροπολεμικές» συμπεριφορές και ενέργειες της θυγατρός εν Ρωσία Ορθοδόξου Εκκλησίας προς την φιλόστοργη και μαρτυρική Μητέρα αυτής Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως. Η ειρήνευση μεταξύ των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών αποτελεί *sine qua non* όρο και προϋπόθεση για την πολυπόθητη και περιπόθητη ενότητα της Μίας Αγίας Καθολικής και Αποστολικής του Χριστού Εκκλησίας.

Όταν όμως η αρχομανία και εωσφορική φιλοδοξία εμφιλοχωρούν στο σώμα της καθόλου Ορθοδόξου Εκκλησίας, παρατηρείται το διαβρωτικό σύμπτωμα της εκκοσμικεύσεως που ως αδηφάγο τέρας κατατρώγει την εν Χριστώ Ενότητα και αναιρεί την ειρήνευση και τον σύνδεσμο της αγάπης μεταξύ των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών. Αναφερόμενος ο εμφιλοσόφως βαθνούστατος Χαλκηδόνης Μελίτων στον κίνδυνο της εκκλησιαστικής εκκοσμικεύσεως και στο δέλεαρ της κοσμικής εξουσίας την οποία πολύ περισσότερο κατά τους εσχάτους χρόνους επιποθούν οι Ρώσοι ρασοφόροι ευρισκόμενοι υπό τον τυραννικό ζυγό ενός «βατικανείου πνεύματος» και εκφράζοντας έναν αντορθόδοξο και αντιεκκλησιολογικό - αντικανονικό «εκκλησιαστικό ιμπεριαλισμό», γράφει με νόημα τα εξής: «Η Εκκλησία πορευόμενη εν χρόνω, ως και ο Κύριός της, δεν είναι παρελθόν. Είναι πάντοτε παρόν. Η Εκκλησία δεν συσχετίζεται τω αιώνι τούτω, οσονδήποτε ισχυρός και αν είναι αυτός, αλλά καλείται να συσχηματίση αυτόν εαυτή, και όχι διά της εξουσίας, όχι διά της ισχύος, αλλά, ως ο Κύριος, διά της κενώσεως και της διακονίας, διά της αγάπης, της ειρήνης και της θυσίας, ως αγνοουμένη και επιγινωσκομένη (Β΄ Κορ. στ΄, 9)... Δύο διδάγματα λαμβάνομεν ημείς οι άλλοι, οι οποίοι ήλθομεν να συνεορτάσωμεν μεθ' υμών, εκ της ιεράς - ταύτης πανηγύρεως: Ότι οι Μεγάλοι Πέτροι ημπορούν να επιτελούν μεγάλα και θαυμαστά κατά τα άλλα και να επιζούν τα μεγάλα έργα των. Όμως η Εκκλησία επιζή των Μεγάλων Πέτρων. Και ότι αι αξίαι της θεοσυστάτου Εκκλησίας ζουν και επιζούν, όταν είναι βιώματα της συνειδήσεως του πληρώματός της, έστω και αν δεν ονομάζονται επί αιώνας...».

Επειδή δε κατά τους εσχάτους χρόνους το κακό μείζον εγένετο και η θυγατέρα εν Ρωσία Ορθόδοξη Εκκλησία ακόμη και τα στοιχειώδη αναιρεί, όταν με αγνώμονα και με προκλητικά ανιστόρητο και αντικανονικό λόγο απευθύνεται προς το Πρωτόθρονο Οικουμενικό Πατριαρχείο, το οποίο με ανασφάλεια αποκαλεί, γραπτώς ή προφορικώς, «Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως» και την Μητέρα Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδα Εκκλησία ως «Εκκλησία Κωνσταντινουπόλεως», έρχεται ο λόγος του μεγάλου εν Ιεράρχαις Χαλκηδόνης Μελίτωνος ως η ασίγητη φωνή της καθόλου Ορθοδόξου Εκκλησίας, της αδεκάστου και απευδούς ιστορίας και αυτής ταύτης της ακαταβλήτου και ιεράς αληθείας να κηρύξει και διακηρύξει τοις πάσι, «τοις εγγύς και τοις μακράν», ότι τόσο ο ευαγγελισμός των Ρώσων όσο και η πατριαρχική αξία και τιμή προς την τοπική εν Ρωσία θυγατέρα Ορθόδοξη Εκκλησία είναι δωρεές της Πρωτοκλήτου, Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Μητρός Εκκλησίας της Βασιλίδος των πόλεων. Ειδικώς δε την πατριαρχική αξία προς την θυγατέρα εν Ρωσία Ορθόδοξη Εκκλησία «...εκείνη από των οχθών του Βοσπόρου ελθούσα εδώ συνέστησεν εις τον τόπον τούτον, και συνέστησεν αυτήν τότε διά του Πατριάρχου Ιερεμίου του Β΄, ως λυχνίαν ίνα λάμπη δι' αυτής το φως εκείνο της αγίας ημών ορθοδόξου πίστεως, το οποίον επίσης η ίδια Μητηρ Εκκλησία μετέδωκε».

Πάντα ταύτα, όσο κι αν η προσφιλεστάτη θυγάτηρ εν Ρωσία Ορθόδοξη Εκκλησία διά προφανεστάτους λόγους μωροφιλοδόξων σκοπιμοτήτων, ακορέστου επιθυμίας και πάθους για «εκκλησιαστικό ιμπεριαλισμό» και ένεκα εκκοσμικευμένου βατικάνειου φρονήματος αποπειράται να ενταφιάσει στο χρονοντούλαπο της ιστορίας, εντούτοις είναι αλήθεια μεμαρτυρημένη και διαχρονικώς ακατάλυτη. Και όσο αυτή μάχεται να τα αναιρέσει άλλο τόσο αποδεικνύεται περιτράνωσ ότι τραγικώς και αλυσιτελώς σκιαμαχεί... διότι περί της αληθείας αυτών και οι «λίθοι κεκράζονται».

Υ.Γ. Το παρόν κείμενο αφιερούται πάνυ ευλαβώς και βαθυσεβάστως στην ιερά μνήμη του αοιδίμου Μητροπολίτου Αυστρίας Μιχαήλ (+2011), όστις ηνάλωσε την όλη ύπαρξή του στη διακονία της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας υπερασπιζόμενος ιερώ ζήλω και πάση δυνάμει τα προαιώνια δίκαια και προνόμια του μαρτυρικού και Πρωτοθρόνου Οικουμενικού Πατριαρχείου έναντι παντός ασεβούς επιβουλέως και πολεμίου....